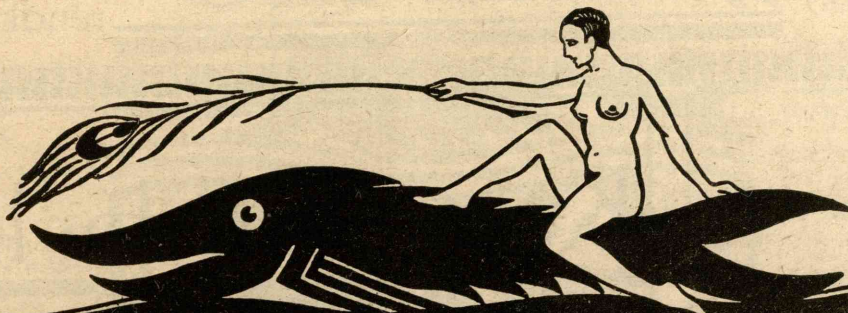

KÁVIÁR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

E heti számunk főbb
tartalma :

Félszüzek klubja

Regény. Irta : Bán-dor (1)

Szerelmi varázsla- tok és italok az ókorban

Irta : Dr. Benedek Margit

Leány a legalsó lépcsőfokon

Novella, irta : Brandstädter K.

Egy világfi naplójá- ból

Novella, irta : (br)

Esetem a szüzzel a szekrény tetején

Novella, irta : L'homme qui rit.

Szexszuális tanács- adó

Madame 35 éves

Novella, irta : Arnstein Sándor

Keresztretjévény megfejtők névsora

Fotó Káviár Timișoara

Ne utazzon el
a legújabb

„HERMES” vasuti menet-
rendkönyv nélkül

Jugoslávia

területén levő olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy a nagy portókölség és a hosszadalmas adminisztrációs munka elkerülése miatt a lapban hirdetett összes „Bán-dor” könyveket megvehetik mind-ama helyeken, ahol a lapot szokták hetenként megvásárolni. De a pénz előzetes beküldése ellenében, vagy utánvét mellett jugoszláviai fiókkiadóhivatalunk is szállítja. Címe:

„Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl.
Zavod D. D. Subotica, 2.”

Vagy az egyes laparúsítóknál, vagy fenti fiókkiadóhivatalunknál megrendelhető és azonnal szállítható:

1. Kató egy urileány vallomása, (elfogyott)
2. Kató mint asszony „ 35 —
3. Kató válása, képekkel „ 35 —
4. Vera naplója, képekkel Dinár 70.—
5. Színésznő emlékiratai, 9 db. tollrajzzal-Dinár 200.—
6. „Káviár” 1931 I. félév 520 oldalon 1—26 szám, hibátlan összeállításban, a „Nőuralom” c. nagy sikert aratott regénnyel, kemény kötésben, Dinár: 80 —
7. Káviár 1931, II. fele, 562 oldalon, 27—52 szám, hibátlan összeállításban, az „Orosz cári balett titkaiból” c. páratlanul érdekes cikksorozattal, kemény diszkötésben, Dinár 80.
8. Bestiák, négy darab fényképpel, biblió ill. kiadás, Dinár: 80.—
9. Párisi Album, tíz darab páros képvel Dinár 160.—
10. Kapu előtt, diákregegy, 164 oldalon angol vászonkötésben, Dinár: 50.—
11. Káviár 1930—1929—1928—1927-ik, esztendeje, egy nagy kötetben, kötve, bármelyik esztendő ára Dinár: 245.—

Sajtó alatt van

és előjegyzéseket fenti fiókkiadóhivatalunk is elfogad az alábbi két új könyvre:

Hét szüzlány története

bibliofil kiadás, kemény diszkötésben, külföldi ára 150 lei, Dinár: 50.—

Nőuralom

kemény diszkötésben, bibliofil kiadás, külföldi ára 150 lei, Dinár: 50.—

Két új Bán-dor könyv

jelenik meg! Címe:

Hét szüzlány története és Nőuralom

Bibliofil, (wieni) kiadásban 200—200 kézzel számozott példányban, Bán-dor legjobb íásaival, kemény diszkötésben. Ára 100 lei, külföldön 150 lei értékű valuta.

A két könyv ára 200 lei, „ 300 „ „ „

Mivel a két könyv megjelenés előtt áll, felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy megrendeléseiket haladéktalanul tegyék meg, mert a kis példányszámra való tekintettel megtörténhetik, hogy a később érkező megrendeléseket leszállítani már nem tudjuk. Belföldre utánvét mellett, külföldre a pénz előzetes beküldése ellenében szállítjuk.

Divatcikkekben
a legjobb be-
szerzési forrás:

„LOUVRE” divatáruház

a józsefvárosi templommal szemben

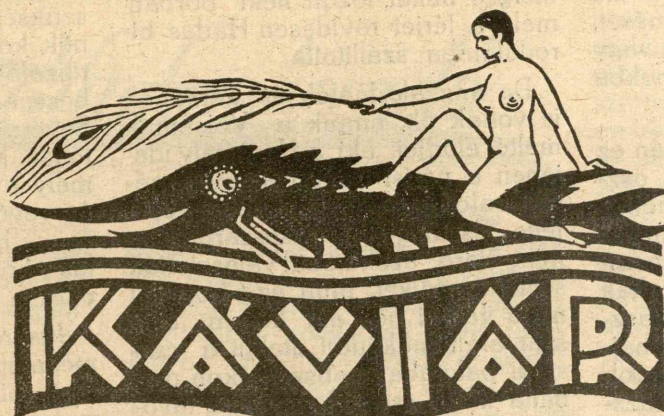
(4)

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak 1/4 évre:

Magyarországon	10 pengő
Romániában	240 lei
Csehslovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Szerkesztő:
BÁN-DOR

Szerelmi varázslatok és italok az ókorban

Az ókor nem szerette a szerelmet absztrakt módon felfogni, azt metaphisikusan és sublimálva tekinteni, anélkül, hogy egyszersmint a konkrét testi egyesülést is az erotika központjába nem állította volna. Maguk az isteneik jártak elől fantaszlikus példákkal: hogyan lehet a partnert ravaszsággal és álarccal legyőzni és Zeus kimeríthetetlen volt találékony alakjaiban, ha arról volt szó, hogy egy asszonyhoz nagyon is világi módon közeledjék...

Csel és erőszak voltak a hódítási eszközök az erotikai birtoklásért és a csel főképpen a mágikus kényszeren alapult.

Miként az istenek emberi asszonyokat kényszerítettek szerelemre, csábították el és élvezték őket, az ember is megpróbálta utánozni őket és ahol ez a rendes uton nem sikerült, ott a mágikának (varázslatnak) kellett segítenie, a szerelmi varázslatnak és szerelmi italnak, az erotika kabbalájának.

Tévedés volna azt hinni, hogy az asszonyok kezdettől fogva birtokában lettek volna ennek a titokzatos ceremóniának. Csak mint a varázslópapok tanulékony növendékei szerezték tudásukat és az asszonyok ravaszságával igyekeztek azokat a maguk céljaira felhasználni, egyeduralmat vívtak ki maguknak a szerelmi varázslat

terén és pedig olyan időben, mikor a férfiak a mérgezett nyilat, mint lovagiatlan fegyvert már elvetették.

Egyiptomban az istenekkel szemben nagyon bőkezűek voltak, a templomokban asszonyokat bocsájtottak rendelkezésükre, sőt szülőhelyiségek is voltak a templomépületekben. És ehhez járult a varázslat, hogy csábítókká tegye őket az istenek előtt, s ez pedig nemcsak imádságokból és könyörgésekből állt, hanem az isteni könyvekben előírt szépségápolásból és kozmetikából is.

Az istenekkel szemben használt szerelmi varázslatot, az emberekkel szemben használtaktól pedig csak egy lépés választotta el.

És az isteni könyvekben a gyűlölet-mágia is helyet foglalt. Régi receptek elárulják, hogyan érték el azt, ha egy terhes vetélytársnőt meg akartak rabolni a hajától.

Igy halmozódtak össze az egyiptomi írásokban a szerelmi-mágia és kéjitalok receptjei és ugylátszik, hogy azt a kis zöld bogárkát is alkalmazták már, mely a szerelemben már oly rettenetesen sok bajt okozott.

Egyiptom utolsó királynője, a démoni Kleopatra, nemcsak a szerelem mágusnője volt, hanem a szerelmi mágijának és kémijának is.

A „szerelem kémijája” az, amivel már a görögök is felruházták

legrégibb és legjelentékenyebb nő alakjaikat.

A szerelem és a gyűlölet kémijája: kegy- és gyűlöletitalok, ebben merül ki a tevékenysége a kegyetlen Hekatenek és hirneves leányainak: Medeának és Kirkének, a görög mérgekverőművészet példaképeinek.

Medea, aki varázsló művésztével elrabolta Jasonnal az aranygyapjút, az őrtálló sárkányt narkotizálva, hasonló eszközöket használ a férje családjával szemben is, mikor megunja őket és mérgezett ruhákkal megöli őket. És Kirke, a hatalmas varázslónő, aki férjének megmérgezése után egy magános szigetre menekül a szarmaták gyűlölete elől, nem-e zavarta meg szerelmi italaival Odysseusnak és társainak agyát és változtatta őket disznókká? Téves lenne mindezt mint a fantázia birodalmába tartozó mítoszt tekinteni. Anyjának, Hekatenak kertjéből származó növényekkel — a szó képletes értelmében — tényleg „disznókká” változtathatott embereket, mikor is ezek önkivületi és emberhez nem méltó cselekedetek között azt érezték, amit a nő be-suggerált nekik.

Ettől kezdve a szerelmi italok a legfőbb kulturális javak közé tartoztak és rendes kereskedelmi értékük volt Athenben és a többi városokban, ahol a phrygiai és

thessáliai asszonyok kotyvasztották italukat; italokat, melyek csábították a szeretőt; italokat, melyek elaltatták a férjet, hogy észre ne vegye felesége éjszakai eltűnését, mikor szeretőjének lakására, vagy a hallgatag templomcsarnokba osont...

Görögország hanyatlása után ez a tudomány elterjedt a világ összes nagyobb városaiban, ahol az asszonyok igyekeztek kihasználni a bennük rejlő előnyöket. De nemcsak a növényi nedvek voltak azok, melyeket keverésre felhasználtak. Sok más dolog, bőrök, hajszálak és vér és még utálatosabb dolgok szolgáltak szerelmi varázslatul, ha az elvarázsoltnak tüzön piritott, vagy átszurt viaszfigurája mit sem segített. Hasonló volt az útja a házimágiának is, mely gyakran a legbrutálisabb mérgezési halállal végződött: ha a gyanutlan férj, az álomitaltól bódultan, mégis

észrevette, hogy az asszony „összszegyűrt ruhában, borzas hajjal és kipirulva” jött vissza, akkor ez mérges békát főzött neki borban, mely a férjet rövidesen Hadas birodalmába szállította.

De angyalcsinálók és kerítőnők is voltak ők, annak a Voisinnak méltó elődjei, aki a Napkirály idejében a párisi udvart a mérgezősek valóságos mocsarába süllyesztette. És maguk a császárok is, mint Nero, ezek közül választották segítőtársnőiket, mint az a Locuast nevű galliai nőt, aki három császár alatt működött, italait a császári palotában rabszolgákon próbálta ki és csak Galba által távollattatott el.

Néha-néha férfiak is megpróbálkoztak biztosan ható italokkal legyőzni az ellenszegülőt és elkábitani az öröket, ugyancsak értették eltűnő fiatalságuk végső maradványait tessáliai mérgekkel

szaturnális hattyudalokká felkorbácsolni.

Igy találta meg minden szerelmi szükséglet gyógyszerét a varázslónő konyhájában. Elhajtó és sterilizáló italokkal is kereskedtek és bőséges keresletre találtak. Csak Severus uralkodása alatt bocsájtották ki az első rendeletet ellenük, mely a szerelmi eszközök árusítóit és vevőit a bányákba száműzte és — ha ezek az eszközök halálos következménnyel jártak — őket is halálra ítélte.

Justinián, a bizánci törvényhozó megalapította aztán a boszorkánypert, mikor is minden varázslót, melyek közé a szerelmiitalosok is tartoztak, keresztrefeszítésre, elégetésre, az előkelőbbeket pedig lefejezésre ítélte. De minden eredmény nélkül, mert a szerelmi varázslat bűne titokban tovább virágzott.

Bármilyen ártatlan dolog is volt a tisztán mágikus ráolvasás szokásos ceremóniával, a pozitív szerelmi italoktól mégis sokan pusztultak el, mert különösen, ha sietős volt a dolog, vagy vetélytársveszedelem volt a láthatáron, nem vették olyan szigorúan az adagolást. Állítólag ennek következtében örült meg Kaligula császár is.

Ezekből a tessáliai kezelési módokból az idők folyamán nagyon sok ment át a népek litkos kultúrájába.

A szerelmi varázslat - babona hasonlatos egy szervezeti-terápiához a szó legszorosabb értelmében. Embert és állatot magába foglalva, külső és belső szerek, állati vér, le egészen az érzécsiklandozó bogarakig, melyeknek egy francia elnök a Madame Steinhel karjaiban történt hirtelen halálát is köszönhetette és melyeket már a rómaiak idejében is mint az elvesztett potencia ostorának használtak...

És aztán a „szerelmi konyhák”, ezek maguk is megtöltenének egy egész szakácskönyvet.

Nagyon kevés jött ahhoz az idők folyamán, amit a rómaiak már nem ismertek volna és még kevesebb veszett el belőlük, mert az érzéki szerelem hátsó lépcsőin még ma is a mágia és Hekate gyógyszer-tára uralkodik.

Dr. Benedek Margit

Szexuális tanácsadó

Költő. Ön tizenhat éves fiu. Az írása azonban olyan kusza, a helyesírási hibák annyira teltengenek, mintha legalább is harminc éves neuraszténias költő lenne. Hát kérem: először is vigyen éle tébe egy kis rendszert. Ne legyen önhitt, ne képzelje, hogy azok a kis meglátások, melyeket ujjongó örömmel fedez fel, az ön találmányai, hogy soha senki nem volt még ilyen mély gondolkozó, éles megfigyelő. Nem, barátom, maga még ne alkosson, hanem egyelőre építse fel a tudását. És írjon rendesebben.

Ara. Jegyben vagyok és az a baj a jegyesemnél, hogy a nemi érintkezésnél nem tudja az igazi helyet megtalálni, úgyhogy kielégülés előtt fáradtak leszünk és azonnal abban hagyjuk. Meg akarom jegyezni, hogy a jegyesem 29 éves, de még eddig nemileg sohasem érintkezett. Válasz: Ez az „erkölcsös” életnek egyik folyománya. A férfi nyilvánvalóan az aktusnál gátlásokban szenved és tapasztalatlan. Ha a tagmerevedés egyébként nem hagy kívánni valót maga után és a magömlés nem következik be tulkorán, a helyzetet úgy lehet könnyen megoldani, ha a nő maga segít a bevezetésnél. Néhány nő azonban szégyeli megérinteni a férfit. Ezen a szégyenérzeten túl kell és túl lehet magát tennie az embernek, hacsak nem forognak fenn mélyebb zavaró momentumok. Ilyen esetekben a férfi is úgy győzheti le a nehézséget, ha előbb a kezével megkeresi a nyílást és azután a szeméremajkakat szét-feszítve bevezeti a himtagot. Sok férfi annyira tapasztalatlan, hogy a nyílást messze, elől sejtí, körülbelül ott, ahol a férfi nemi szerve kezdődik. A nő nemi szervének nyílása azonban pontosan a combok között, a középben fekszik. Néhány nőnél valamivel mélyebben, azaz valamivel távolabb, hátrafelé.

(Dr. R. V.)

Cluj 28. Huszonnyolc éves vagyok — írja levelében — szeretek egy asszonyt öt éve. Megnősültem, de most házasságom után is úgy érzem, hogy csak vele lehetek boldog. Mit tegyek? Válgak el? Erre a levélre azt válaszolom, hogy először is egyáltalában nem szabadott volna nősülnie, vagy ha már nősült, úgy régi szerelmét kellett volna feleségül vennie. Esete a legsúlyosabbak közé tartozik,

mert ha valakinek egy bizonyos irányban működik csak a szerelmi fantáziája — ami melleleg szólva idegzavar — úgy azon sem belátás, sem prédikáció nem segít. Természetesen ebben az egész ügyben az ön ártatlan felelőse a legsajnálattal teltebb áldozat. Mégis jobb, ha elválik tőle, semhogy ilyen érzéssel éljen mellette és pokollá tegye az életét.

Magda. Hogy hányszor érintkezzen az ember nemileg az

együttlét alatt, arra nézve nincs szabály. Annyiszor, ahányszor az embernek szexuális vágya van utána. A fiatalabb korban rendszerint gyakrabban érintkezik az ember, később kielégítő lesz egy érintkezés is. Az a nemi érintkezés, mely vágy nélkül csak erőltetve, hosszás, mestérséges izgatás által jön létre, igen gyakran undor érzetét hagyja maga után. A nemi érintkezésnek pedig mindig egy újabb érintkezés mindenképpen kielégítő, kellemes elképzelésével kell lezárulnia.

Tanácstalan. Igen helyesen ismerte fel a helyzetet, hogy a régi szerelmet csak az új feledteti el. Tanulja meg, hogy semmit sem szabad tulságosan komolyan venni, egy kis fiatalos könnyedség — nem könnyelműség — jókedv, pajtáskodás, ártatlan flört még senkinek sem ártott meg. Sohase közeledjen valakihez az az érzéssel, hogy egész életre szóló barátságot akar kötni. Ezt bizzuk mindig az eseményekre. Megoldják azok a helyzetet a mi megkérdésünk és tervezgetésünk nélkül is.

L'homme qui rit, Paris. Novellája jó, közöltük is. További küldeményét várva, üdvözljük.

F. M. Novi-Vrbas. Az 1, 2 és 3 sz. keresztretjvények megfejtését most is beküldheti, miután a lapot későn kapta kézhez. Megjelentek a Kaviár f. évi 5, 7 és 9 számaiban, melyeket a subotica elárusítónknál megszerezhet.

3 nap alatt eltüntett: szeplőt, májfoltot, pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 9

**Alkalmi
ajándékokat**
legolcsóbban beszerezhet
Joan Dumonlu
órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Bukarest - Temesvár - Budapest - Bécs

között hetenként rendes kurirjárat közlekedik. Bármely küldönyszolgálatot és megbízást elvállal, azt pontosan elintézi: PINKERTON BOY iroda, Timişoara (Temesvár) Belváros

Leány a legalsó lépcsőfokon...

— Irta: Brandstädter Károly —

Ez az eset egy kis szigeten történt meg, amelyen csak egyetlen község volt, benne egy nagy fegyház. Katonáság tartotta fenn a rendet és őrizte az elitélteket s a kirendelt csapatot minden három hónapban új őrség váltotta fel. Az egész sziget katonai parancsnoka rendszeren a hadnagy, aki az őrség élén áll. Korlátlan ur a szigeten, akit mindenki tisztel és retteg. Nincs is jobb garnizon, mint ez a sziget: kötelességek nincsenek, felelősség ről, fegyvelemről, gyakorlatokról szó sem esik. A bor jó és olcsó, a szép leányok bomlanak az egyenruháért s a tiszteknek csak egy bánata van: hogy három hónap múlva vége a pünkösdi királyságnak s éppen akkor kell elhagyni a szigetet, mikor legjobban találják magukat rajta.

A felváltó őrség éjjel érkezett meg. Az új parancsnok, miután átvette bajtársától a szigetet, fáradtan dőlt le a puha ágyba és egyhuzamban reggelig aludt. A nap már jó magasán járt az égen, mikor felébredt. Gyorsan megreggelizett s elindult a községháza felé. Alig tett tíz lépést, érezte, hogy valaki rángatja a köpenyét. Megfordult. Egy magas, karcsu leányka állott előtte. Gyönyörű, formás alakja kíváncsan feszült át a ruhán. Klasszikus szépségű arcát két nagy feketén villogó szem ragyogta be.

— Mit akarsz? — kérdezte tőle a tiszt kíváncsian és csodálkozva.

A leányka nem felelt, csak egyre mosolygott, a kezét pedig nem vette le a homlokáról, hanem szalutált, mint a katonák. A tiszt vállat vont és tovább ment. Az alig tett tíz lépést, ismét érezte, hogy a köpenyét rángatják. Ujra megfordult s megint látta, hogy a leányka egyenesen, katonásan állva szalutál. A tiszt boszankodva nézett körül, mert látta, hogy néhányan a járókelők közül megálltak és nevettek.

— Mit akarsz? — kérdezte ismét.

A leányka kinyújtotta karját a tiszt felé s azt mondta:

— Téged akarlak!

— Értem — gondolta magában a tiszt s néhány pénzdarabot vett ki a zsebéből, hogy neki adja. De a leányka rögtön visszavonta a kezét és tiltakozva lépett hátra, aztán

mosolyogva megrázta a fejét és újra mondta:

— Téged akarlak!

Majd toporzékolni kezdett, mind a két kezével felborzolta a haját és keservesen sóhajtott; éppen, mint a gyermekek, mikor a sirást tettetik. A körülállók pedig nevettek. A tiszt csodálkozva nézett először a körülállókra, aztán a leányra és ismét megindult. Végigment a főtéren, de mikor a kikötőhöz vezető uccába be akart fordulni, gyors lépteket hallott a háta mögött, mint mikor valaki lábujjhegyen szalad. Éppen megakart fordulni, amint a leányka hozzáhajolt és különös, bódító hangon a fülébe suttogta:

— Angyalom!

A tiszt tetőtől-talpig megrázkodott s most már nem fordult vissza, hanem gyors léptekkel tovább sietett. De a leány nem maradt el tőle és ismét a fülébe suttogta: — Angyalom!

— Hallod-e?! — kiáltott rá a tiszt haragosan, — most már elég legyen! Menj a dolgozdra s hagy nekem békét! Megértted?

A leány alázatosan hallgatott, majd mosolyogni próbált, egy lépést tett a tiszt felé, a kezével megakartá cirógatni s édesen könyörgött:

— Ne haragudj rám, hadnagy ur!

— Mondtam már, hogy menj a dolgozdra.

— Te vagy az én angyalom.

— Pusztulj az utamból, vagy előhivatom a katonákat és huszonötöt vágatok a fenekedre.

S odamutatott a tér tulsó oldalára, ahol néhány katona lézengett. A leány erre a lealázó fenyegetésre lassu léptekkel megindult, de lopva mindig a tisztre nézett és időnként, hol halkabban, hol hangosabban ismételte: Angyalom... Angyalom...

— Bizonyosan örült! — mondta magában a hadnagy, amint tovább ment. — Kár érte, nagyon szép leány.

És valóban, nagyon szép is volt. Azok közül a büszke, ragyogó szépségű nők közül való volt, akik nem annyira inspirálják, mint inkább kieroszakolják a szerelmet. Sokszor elég egyetlen tekintetük, amely, mint a kideg acél, lehetőleg a szív legmélyére és halálos sebet üt, hogy az elkinzott férfi felnyög bele és kétségbe esik. A haja és szemei feketék

voltak, homloka magas, domboru és gondokkal terhes. Az ajka ives metszésű és duzzadt, a hangja fáradt, a nevetése idegesen bugó kacagás. És mikor nevetett, az ajka kissé nyitva maradt, a szemei pedig tágra nyitak és sötét mélységükben a szenvedély tüze villámlott.

Arra, hogy kigyógyuljon, nem volt remény s mivel nem bántott senkit a szegény leány, hát szabadon hagyták. Legfeljebb csak a tiszteknek volt kellemetlen. Három évvel ezelőtt egy igen szép, fiatal hadnagyot küldtek ide; ez a tiszt, aki gyönyörűen gitározott és szépen énekelt, szerelmes lett ebbe a lányba, aki akkor legszebb volt a szigeten, sőt még most is a legszebb. A leány pedig, mivel a tiszt szép is volt, fiatal is volt és mert szépen énekelt és gitározott, szintén beleszeretett. Még pedig hogyan! Olyan szenvedéllyel, amelyhez képest a tűzhányó lávája semmi. Féltekenység, örült szenvedély, valóságos tragédia. A szigeten csakhamar híre futott az eseménynek, de azért, noha a tiszt és a leány csaknem egész nap együtt voltak, mégsem történt köztük semmi. Mert az ilyen leány nem ritkaság, tele izzó szenvedéllyel öleli, csókolja a szeretőjét, egész nap vele van, de azért erősen őrzi a leányságát és tisztább, mint egy vesztaszűz. Elég az hozzá, hogy a tiszt, mikor már egészen belébolondult a leányba, házasságot ígért neki, a leány pedig csaknem örjöngött örömeiben és boldogságában. De aztán jött a válás ideje, mikor az őrséget felváltották. A tiszt megígérte, hogy visszatér és nem jött vissza. A leány súlyos beteg lett és beleőrült...

Egy katona lépett be az irodába. Az örült leány is megjelent a küszöbön.

— Hallottam! Odabent van! — mondta.

— Kergessék el! — kiáltott fel hevesen a tiszt és a katonák ellökődtek az ajtóból a leányt.

— Majd megvárom otthon! — mondta, miközben távozott.

Késő éjjel volt, mikor a tiszt elhagyta a kávéházat és hazafelé indult. — Lakása a főter tulsó oldalán volt s a tiszt szinte szorongó szívvel tartott arra felé.

— Bizonyosan ott lesz — mon-

dogatta magában s kimeresztette a szemeit, előre nyujtotta a nyakát, legjobban lásson, vajjon van e valaki a lakása előtt?

— Ha tudnám, hogy egy gyilkos várakozik rám ott, — folytatta magában, — talán bátrabban mennék haza... — s gyorsabban lépkedett.

— Persze, hogy itt van! — kiáltott föl hangosan, amint megpillantotta a legalsó lépcsőfokon ülve.

Carmela nem felelt rögtön, felállt, mind a két kezét rátette a tiszt vállaira s aztán nyugodt, édes hangon, mintha teljesen eszénél volna, szólt:

— Téged vártalak... Aludtam

— És miért vártál engemet? — kérdezte a tiszt, lefejtve vállairól a leány karjait.

— Mert most már veled akarok maradni.

— Hiszen ez nem örült! — gondolta magában a tiszt és gyufát vett elő, hogy jól a leány arcába nézhessen. Amint a gyufa lobbot vetett, kíváncsian hajolt közel hozzá, hogy jól megnézhesse az arcát. A fáradság — mivel a leányt az egész napi járáskelés kimerítette, — és a rövid álmom, melyből éppen most ébredt fel, eltüntette szép arcából azt az ideges, izgatott vonaglást, mely a vonásait annyira kihozta formáiból. Most nyugodt volt az arca, mély szemeiben valami megkapó bánat tükröződött.

— Milyen szép! — gondolta a tiszt, amint pillanatnyi bámulatából felocsudott. Carmela örömmel tapaszt, amint a gyufa fellángolt, s ki-nyujtotta a kezét, hogy megcirógassa a férfi arcát. De ez megfogta a karját s a leány ekkor hirtelen lehajolt, mind a két kezével megkapta a tiszt kezét, össze-vissza csókolt és megharapta. A tiszt ijedten rántotta ki magát a leány karjaiból, beugrott a nyitott ajtón és bezárkozott.

— Angyalom! — kiáltott utána még egyszer Carmela s aztán szótlanul, csendesen lekuporodott a legalsó lépcsőre, karjaival átfogta a térdeit, lehajtotta a fejét és pár pillanat múlva ismét mélyen aludt. A tiszt, mihelyt a szobájába ért, azonnal lámpát gyújtott és megnézte a kezét: a kis ujján világosan látszott a harapás: nyolc apró fognak a helye.

— Hát csakugyan örült volna? — bosszankodott magában a tiszt s rágyujtva, nagy léptekkel járt föl s alá a szobában. Végre vállat vont, leült s olvasni kezdett. De alig lapozott egy kicsit a könyvben, unottan tette félre, újra felállt és sétálni

kezdett. Aztán megint leült olvasni, végre elhatározta, hogy lefekszik. Ki akarta nyitni az ablakot, mert nagyon meleg volt, már ki is nyujtotta a kezét... de azután mégis csak csukva hagyta: hiszen a leány odakint volt!

Mikor másnap a szolgálja bejött, mosolyogva újságolta:

— Az a bolond ott lenn van az ajtóban.

— És mit csinál?

— Semmit; azt mondja, hogy a tiszt urat várja.

A férfi erőltetve nevetett. Aztán elgondolkozott.

— Nézd meg, itt van e még? A tisztiszolga lenézett és azt felelte, hogy még ott van.

— És mit csinál?

— A kavicsokkal játszik.

— Nézd erre fölfelé?

— Nem!

— No akkor megkísérlem ki-
szökni

— És lement. De amikor a legalsó lépcsőfokhoz ért, a kardja kicsuszott a kezéből és csörtetve ütődött a köhöz. Jó reggelt kiáltva Parmela odasietett. Mikor a tiszt elé ért, letérdelt a földre, elővette a zsebkendőjét, a másik kezével meg-

Fotó „Káviár” Timişoara

fogta a férfi lábát és gyöngéden porolni kezdte a csipőjét.

— Carmela! — kiáltott rá dühösen a tiszt és erőszakosan kiszabadítva a lábát a leány kis kezéből, csaknem futva ment el, izgatottan, felindulva a találkozás miatt.

Őszintén bevallotta, hogy kezd érdeklődni a leány iránt. De egy őrültbe csak nem lehet szerelmes? Sajnálta azt a szegény teremtest, nagyon sajnálta, nem tudta, mit adna, ha ki tudná gyógyítani, bármilyen áldozatra is kész volna, de ettől a szerelemig még óriási távolság van.

Pár nap múlva beismerte, hogy a szájalomtól a szerelemig csak egy lépés a távolság. És azért is szeretete, mert azt mondták, hogy még szűz és az első szeretőjét igazán szerette, azzal a gondolatától, hogy a felesége lesz és nem akarta addig feláldozni az érintetlenségét, míg nevét nem viselheti. Szegény leány, nincs senkije sem... pedig olyan szép... és mivel nagyon is szép, hát szinte megkívánta. Hiszen, ha nem volna őrült, ezer és ezer férfinak elcsavarná a fejét. És ezt a testet nem lehet szeretni! Még így is voltak pillanatai, például mikor merően a szemébe nézett és mosolyogva mondta:

— Angyalom! — és este, mikor a sötétben nem láthatta az arcát és csak a szavát hallotta, amint mesélte, hogy várt rá, hogy mindig nála akar maradni, hogy csak őt szereti...

Ilyenkor azt hitte, hogy nem őrült. Csak nézte, csak hallgatta és míg ez az illúzió tartott, érezte, hogy a szíve oly hevesen dobog, mintha csakugyan szerelmes volna. Aztán a nevének szólította, maga sem tudta miért... talán mert azt remélte, hogy okosan felel...

— Carmela! — szólt hozzá.

— Mit akarsz?

— Ugye, nem vagy őrült? — kérdezte tőle.

— Én, őrült? — mondta és meglepve nézett rá, hogy a férfi megdöbbsen.

— Carmela, Carmela! — kiáltotta ismét, a gyönyör boldogságával, — mondd még egyszer, hogy nem vagy őrült.

A leány bámult, révedezve meredt maga elé egy ideig és végre élesen, eszelősen felkacagott. A tiszt sze-

rette volna szétzuzni a fejét a falon.

Csaknem minden este elhívatta magához, órák hosszán át beszélgetett vele, gitározott, énekelte azokat a dalokat, melyeket csábítója dalolt neki, azt mondta, hogy szereti, becézte, sirt, könnyörgött, mint egy gyermek. Hagyta, hogy ölelje, csókolja őt a lány... aztán ő is ölelte és csókolta... és néha úgy reszkett, mintha nem élőlény, hanem egy halott volna az, akit csókolgat.

Ilyenkor többen szenvedett, mint amennyit egy ember elbir és minden hiába volt. S minél jobban kétségbeesett a tiszt, annál jobban gyötörte a szerelem.

Most már aludni sem tudott, mert tudta, hogy Carmela egész éjjel ott kuporog az ajtaja előtt... Leány a legelső lépcsőfokon... és sokszor úgy rémlett, mintha hallaná, hogy jön föl a lépcsőn... vagy vészesen kacag lenn a téren és e kacagásra választ lüktetett a férfi elkinzott szíve. És mikor azt kérdezte magától, mikor lesz vége ennek a rettenetes életnek, nem volt bátorsága, félt a felelettől és rémülten tépte a haját, mintha már maga is őrült volna...

— Ó, angyalom! — hallatszott fel ebben a pillanatban a főtérről.

A tiszt felugrott a székéről, néhány pillanatig mozdulatlanul állt a szobában, aztán az ablakhoz ment, kinyitotta és egy pillanatig elmerülve bámult bele a gyönyörű, holdas éjszakába. Közvetlen alatta terült el a kis város, amely szunyadni látszott a nyári éjszaka kellemes hűvösségében, távol a lankás tengerpart főnyelve fehérlett, míg a kék víz a holdsugárban fürödve, ezüstös csikokban hullámozott, messze, nagyon messze pedig fekete, éles körvonalakban rajzolódtak le a háttérben a szaggatott hegyek. A tiszt sóhajtván szólt:

— Oh, ha én is élvezni tudnám ezt a szép éjszakát!

Lenézett az ablaka alá. Carmela ott kuporgott a legelső lépcsőfokon.

— Carmela! — szólt le hozzá felülről.

— Angyalom!

— Mit csinálsz oda lenn?

— Mit csinállok? Várok! Hisz te is tudod. Várok, míg megengeded, hogy felmenjek hozzád.

— Mindjárt ajtót nyitok!

Carmela örömeiben tapsolt és ug-

rált. Az ajtó kinyílt s a tiszt kezében a gyertyával bebocsátotta Carmelát. A leány kivette a tiszt kezéből a gyertyát, előre ment és gyorsan szaladt fel a lépcsőn, mialatt félhangosan suttozta:

— Jöjj, jöjj, kedvesem... — és aztán megfordulva, megfogta a kezét. — Add ide a kezedet — és kézen fogva vezette be a tisztet a lakásba.

A tiszt letöltötte a leányt és szenthez méltó türelemmel újra kezdte a kísérleteket, hogy felrázza őt az őrültség közönyéből, hogy lángra lobbantsa lelkében az öntudat kiárvó szikráját.

A leány csak nézte, csak hallgatta, de nem értette meg. S mikor a tiszt elhallgatott, hangosan kacagva kérdezte:

— Mi bajod van?

Vagy a fejét csóválva mondta:

— Szegényke, mily nagyon sajnálak!

És megfogta kezét s a legnagyobb szájalom jeleivel az arcán összevissza csókolgatta.

— Carmela! — kiáltott fel a tiszt elkeseredve.

— Mit akarsz?

A tiszt intett neki, hogy lépjen közelebb. A leány lassan közeledett, forró szerelemmel nézett a tisztre, aztán, mintha a szenvedély egyszerre elragadta volna, a nyakába borult, átfonta a nyakát karjaival, elborította forró csókjaival, hozzátapadt meleg kis testével, mint egy inda és szenvedélytől szaggatott hangon suttozta:

— Angyalom! Angyalom!

A szegény tiszt pedig, aki már azt sem tudta felhevülésében, hogy mit csinál, egyik kezével átkarolta a leányt, aztán hirtelen nagy erővel felemelte és vitte magával az ölében a diványig, ott letette és fölébe hajolva, a szoknyája alá nyult. A forró combok égették pokolian. A leány hevesen félrelökte a tisztet s felugrott.

— Mit akarsz?

A tiszt, kinek agyában újra megvillant a reménynek egy halvány sugara, visszafojtott lélekzettel figyelt. Carmela pár percig gondolatokba merülve hallgatott... aztán olyan különös mosollyal, aminőre a tiszt még sohasem emlékezett, azt kérdezte:

— Hát már térj és feleség vagyunk?

PERÉNYI

férfi fehérnemű - szalón

TIMISOARA, Belváros, Dom-tér 8. szám. Reifeisen-palota.
Készít férfi fehérneműket garancia mellett, hozott anyagból is!

(19)

A tiszt halkan felsikoltott... reszketett az izgatottságtól és az első pillanatban nem tudta, mit feleljen. A lány kezdett velközni. Egyik ruhadarab a másik után hullt le a testéről. Amikor teljesen meztelen volt, hirtelen felkacagott és táncolva, dalolva körülugrálta a szobát.

— Carmela! — kiáltott rá a tiszt fájdalmasan. A leány annál jobban kacagott.

— Carmela!

Átölelte. A meztelen leány ott kugorgott az ölében, hagyta, hogy simogassa a melleit, a hátát, a kis domboru hasát. Szemérmetlen, lovagló pózban odafeszült az elvakult, mámoros férfihez:

— Én vagyok a te kis feleséged és mindenem, amim van, a tied!

A férfi vadul, kéjelegve vette birtokába a szép, de élettelen testet...

De utána megtörve roskadt le egy székbe és kétségbeesve takarta el arcát.

A leány felöltözött. A tiszt közben lassan kinyitotta az asztalfiókot és kiszedte a szolgálati revolverét.

— Carmela!

— Mit akarsz angyalom? Megint megkivántál?

És ugrándozni kezdett. A tiszt odalépett hozzá, két keze közé kapta a leány fejét, még egyszer belenézett a mély, fekete szemekbe, aztán a lány homlokához tette a fegyvert. Carmela eszelősen felkacagott... Egy durranás, egy meglepett sikoly... a lány szemeiben az értelem rémülete megtörtén fénylett... Aztán nagyot sóhajtva hátratántorodott a férfi karjaiba, aki óvatosan a diványra rakta le a haldokló testet, maga meg melléfeküdt és legörbülő szájszáállal és valami végtelenül megvető mosollyal az arcán, elsütötte a fegyvert...

A keresztretjvény pályázat jelenlegi állása

30 pontot kaptak:

Ioan Dumoni, Timisoara, Roşiu Teodor, Szeged, Hecht Béla, Arad, ifj. Nagy Andor, Timisoara

26 pontot:

Klopfer Tibor, Subotica.

25 pontot:

Barna István, Budapest, Trafik 38 jelige, Timisoara, Bieber Imre, Eger.

23 pontot:

Gelb Tibor, Rim. Sobota

20 pontot:

Haasz Tibor, Kíspeszt, Weisz Vilmos, Csikepuszta, Baganecz

István, Zlate-Moravce, B. C. Subotica.

19. pontot:

Kovács István, Lugasul de Jos. Tennenbaum Mojse, Velky - Be-rezny.

*

A kevesebb ponttal bírók neveit helyszúke miatt nem közölhetjük.

*

A régebbi keresztretjvények megfejtése is bármikor beküldhető a pályázat tartama alatt.

Eladó

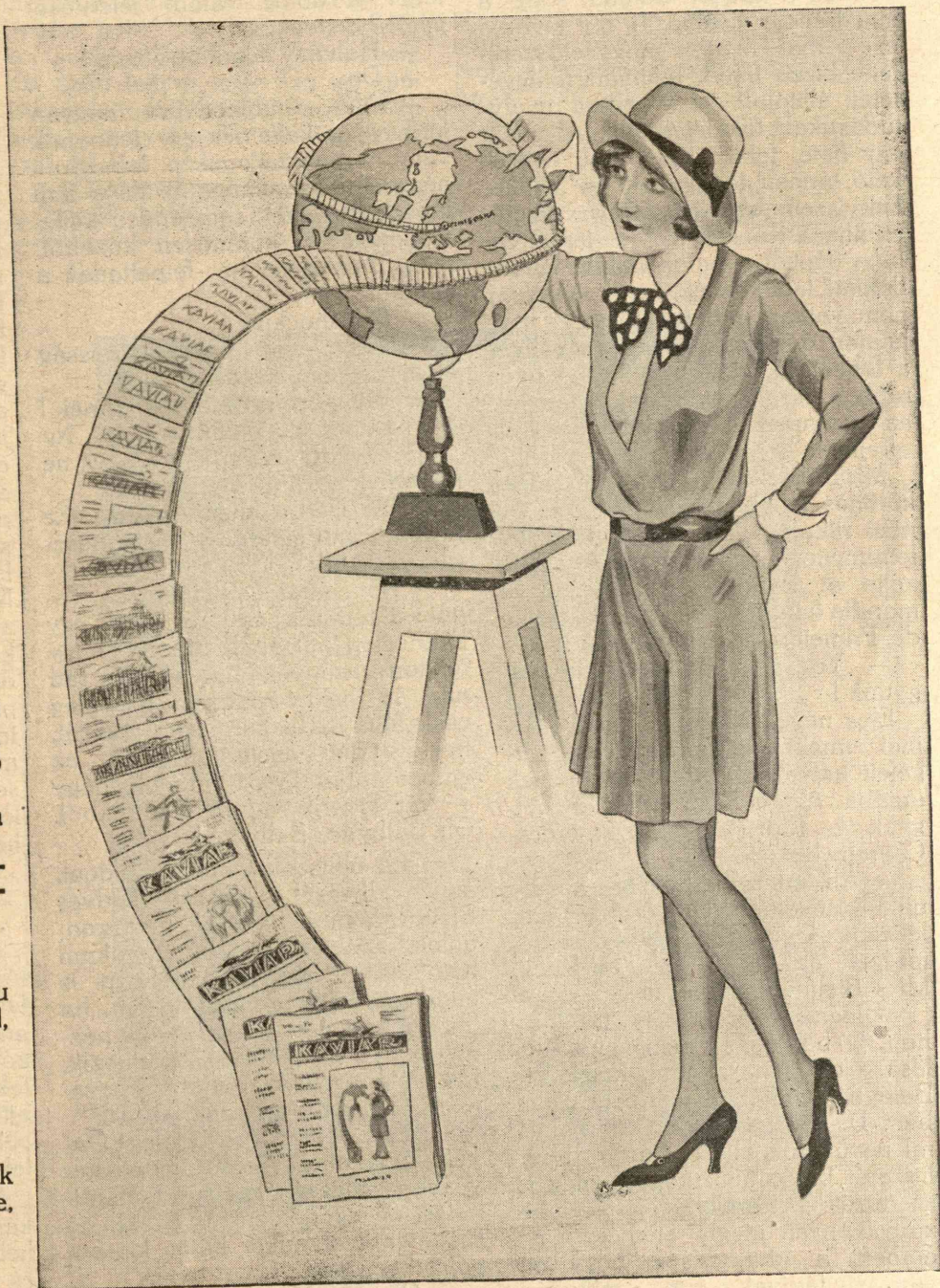
„Káviár” vegyes számok, 500 darab à 6 lei, külföldre à 7 lei

„Káviár” vegyes számok, 1000 darab à 5 lei, külföldre à 6 lei

„Káviár” vegyes számok, 5000 darab, à 4 lei, külföldre à 5 lei

franco szállítva, címzett lakására.

A fenti számok a KÁVIÁR 1927—28—30 és 1931-ik esztendejéből származnak.

Földrajz

— Rajzolta Gruber Kálmán —

A félszüzek klubja

— Regény — Irta: Bán-dor —

I.

Egy hintó állt meg a Luxembourg parknál az Avenue de l'Observatoire közelében és két hölgy szállt ki belőle. Az egyik magas és sovány, körülbelül 40 éves lehetett és egész megjelenésében azoknak az angol nevelőnőknek a tipusát mutatta, kikre a sok francia család — így kívánja ezt a mai divat — nagy előszeretettel bizza fiatal, leányaik felügyeletét, állítólag, hogy angol nyelvtudásukat tökéletesítsék. A másik egy fiatal feltűnő szépségű és előkelő tartású leány volt — szőke, kék szemekkel és bájos arccal, mintha arra lett volna teremtvé, hogy lépten-nyomon gáláns kalandokkal találkozók, ha a szerelem nem valami tisztességtelen és tisztátalan dolognak látszana, melyet a lehetőség szerint minél hamarabb a szentesített intézménybe, az ugynevezett házasságba kell elrejtteni.

Miss Blettown, kinek szemei különös fényben csillogtak, amivel nem ritkán találkozhatunk tiszteltreméltó angol földijeinél, kifizette at kocsist és mosolyogva mondta fiatal védencének, Balbyne de Primetard kisasszonynak:

— Yes, — a helyes úton vagyunk!

Éles nevelés adott kettős értelmet ennek a mondásnak és kergetett halvány pirt kísérőnőjének arcába. Aztán befordultak a hölgyek a Roue Notre-Dame-des-Champs-ba.

— Ah, édes kicsikém, — kezdte újra a nevelőnő. Ön örökké emlékezni fog arra a boldogságra, melyet az Ön jó barátnőjének, Miss Blettownnak köszönhet.

— Igen, az én Miss Blettownom jó barátnő, s neki soha sem lesz oka panaszkodni, hogy kis Balbynéja hálátlan volt vele szemben. De most mondjon többet a mi ügyünkről. Hiszen tudja, hogy ha már barátnőink között meg is szereztük a szerelem érettségi bizonyítványát, mégis elemészti az embert a kíváncsiság, hogy mi van... a férfivel... Hm... milyen a szerelmi cselekménye?

— Aoh, yes — a masculine, a

férfi szerelmi tevékenysége, egy nagyon bájos kis tevékenység. Igen, kedvesem, ez a szerelem történetében, hogy úgy mondjuk: a pont az i-betűn.

— A pont? Tehát a férfi tevékenysége nélkül nekünk szegény buta leányoknak fogalmunk sem lehet a dolog valódi jelentőségéről?

— Halvány fogalmuk sem!

— De...

— Yes, — bizonyára nagyon kedves és kellemes egy leánynak vagy asszonynak szép lábszárait nézegetni és simogatni, de a férfi lábszára... ezek sem éppen kellemetlenek — különösen közelről. Ach, Balbyném, ha felpattanak a gombok...

— Oh shocking!

— Aoh yes, a nyilvánosság előtt, de nem négy szemközti.

— Vigyázzon, emberek jönnek!

— Ebben az utcában? — No most egyedül vagyunk. Vagy ne beszéljek tovább?

— Oh igen... ellenkezőleg! Ez hozzá fog szoktatni... Még meszse vagyunk?

— Nem, már nem messze. Tehát: a férfilábszárak északon egy karmesteri pálcával birnak, mely folyton vezényel, ha az ur rád néz és ha te ránézel. És elég csak látni ezt a karmesteri pálcát, hogy hideg szaladjon végig az ember hátán és azt hisszük, hogy a vér kiugrik minden erünkől. Oh, Balbyne, Balbyne!

— Én elhiszek Önnek mindent, amit elbeszél nekem, kedves Blettown, mert ha csak rá is gondolok, úgy csiklandozik a nyakam hátul a hajam alatt. Különben is mindig örömet szerzett nekem, ha barátnőimnek a szoknyái alá nézhettem, ebből tehát az következik, hogy bizonyosan örömet fog szerezni az is, ha az uraknak a...

— Yes, yes — örömet fog Önnek szerezni. De azért nem kevésbé, szívesen fog majd barátnőivel is szórakozni és az Ön jó Blettownjával, mikor bájos kis pópját becézgeti.

— Oh, oh, Miss! Az utcán!

— Mi csupán két macska vagyunk és ez kitesz összesen, az-

zal a másik kettővel, négy cicát.

— Pfui, csunya Miss! Milyen meggondolatlan szavak ezek!

— Miért zseniroyozzuk itt magunkat? Mi két kis disznók vagyunk, akik látogatást teszünk a Buzavirágzáróban. — Tisse abbé urnál, a Nagymesternél, aki minden csinos kisleánynak és nevelőnőjének oly sok szórakozást juttat és gondoskodik arról, hogy barátai meg is szerezzék ezeket.

— Miféle ember ez az abbé?

— Hiszen már mondtam neked, kis hamis. Mindig ugyanazokat kell ismételnem neked. Tisse abbé egy hatalmas, nagyon erős ember. Először pap volt több vidéki városkában, azután hosszabb ideig lakott Londonban, ahol mindenféle csodálatos titkot tanult, melyek a szegény asszonyokat kielégítik, akik, akár férjnél vannak, akár nem, általában oly boldogtalanok. Most körülbelül 42 éves, de nem néz ki többnek harmincöttnél. Nagyon szép ember, szellemes, nem lehet semmiféle kérdéssel zavarba hozni és néhány jellel mindent érthetővé tud tenni. Nem kell félned, szivecském, hamarosan meg fogsz vele barátkozni és ha ismét eljövünk, csodálkozni fogsz, hogy a kellemes pillanatoknak olyan hamar vége lett. De, kedves gyermekem, amit most itt elmondok neked, közel sem jöhet a valósághoz és a valóság pedig itt van, ebben a házban!

— Ah, itt vagyunk!

II.

A két hölgy csenget, aztán belépnek egy nagy házba, rögtön felmennek a második emeletre, anélkül, hogy a portásnál tudakoznának. Ez, egy borotválképű, fekete ruhás hosszú és sovány férfi, aajtájának küszöbön állott és ünnepelesen meghajolt, mikor elmentek mellette.

Egy fiatal abbé, Tisse abbé titkára vezette be őket és helyet kellett foglalniok egy nagyon nagy és szigorú egyszerűséggel butorított szalonban, hogy megvárják, míg hívják őket. Előttük már érkezett egy látogató és rajtuk kívül

még egy hölgy várakozott a szalomban.

Balbyne kissé elfintorította az orrát, Miss Blettown meglökte a térdét és odasugta:

— Ne vedd olyan szigorúan az etikettet, kedvesem. Az abbé ur a mi legfelsőbb vezetőnk és biztosítalak, hogy a kis tréfákon kívül, melyek bennünket ide vezetnek, más nagyon sok dolga is van. Különben sem csodálkoznék, ha jövődő barátok javára kellene várakoznunk. Minden esetre meg akarok győződni arról, hogy az a szembenülő hölgy szintén hozzánk tartozik-e?

Ez a hölgy egy fiatal barna leány volt, harmincéves; tökéletes természet fekete selyemruha juttatta érvényre. Nagyon kíváncsi szemekkel figyelte az ujjonnan jötteket. Egy pamlagon ülve, kezében ujságot tartott, melynek tartalmán gondolkodni látszott.

Hirtelen letette a lapot és egy ujját az ajkához vitte.

Ekkor így szólt Miss Blettown Balbynehez:

— Szivecském, nem tévedtem, tedd a jobb kezedet a térdedre!

— De miért, Blettown?

— Rögtön meg fogod látni, csak ne töltsd az időt hiábavaló kérdészködésekkel.

Alig tette Balbyne a térdére a kezét, látta, hogy a hölgy felállt, karjait keresztbe fonta a mellén és meghajolt Miss Blettown előtt, aki minden további nélkül felemelte szoknyája szélét és lábszárait térdig megmutatta.

A hölgy szintén ilyen magasra emelte a szoknyáját, aztán megfordult és megmeztelenítette a popóját.

A Miss odament hozzá, letérdelt, megcsókolta és így szólt:

Mi játszótársnők vagyunk, bemutatom Önnek fiatal barátnőmet és tanítványomat, Balbyne de Primetard kisasszonyt, aki szintén hozzánk akar tartozni.

A szoknyák ismét lehullottak, a Miss felkelt, a fiatal hölgy azonban megcsókolta neki a kezét és mondta:

— Én Alexandrine Depoutoff vagyok, tanítónő és Tisse abbé barátnője.

Ebben a pillanatban megjelent a titkár és odaszólt Miss Blettownnak:

— Miss, az abbé ur "néhány felvilágosítást szeretne kapni Ön-

tól, azután pedig fogadja majd bájos kis tanítványát. Alexandrine kisasszony, Bellanier ur még nem érkezett meg, de rögtön jönni fog.

— Kérem, kérem! Addig beszélgetni fogok a kisasszonnyal.

A Miss már eltűnt a titkárral, mikor Balbyne még mindig nem tért magához a csodálkozástól azok fölött, ami nevelőnője és az ismeretlen között történt.

A hölgy rámosolygott:

— A Miss azt mondta, hogy Ön felakarja magát vétetni a klubba, hajlamainak természetéről már meggyőződtem, mikor kezét a térdére tette. Én viszonyoztam, mikor szoknyámat hátul felemeltem. Ezt azért tettem, mert Ön szimpatikusnak tűnt fel előttem. Remélhetem, hogy Önnél szintén ez az eset áll fenn velem szemben?

— Örömmel hallottam, hogy Ön is azok közé a hölgyek közé

tartozik, akik hivatva vannak barátnőimmé lenni.

— Bizonyítja be ezt azáltal... hogy közeledésemet viszonyozza.

— De hogyan?

— Hiszen megmutattam Önnek. Mutassa meg maga is. Én „Voyeuse” vagyok. Én éppen úgy szeretek nőket is nézni, mint férfiakat.

— Én is.

— Akkor mutassa hát!

Zavartan emelte fel Balbyne a szoknyáját és mert Miss Blettown tanácsára nem vett fel nadrágot, így Alexandrine láthatta fehér, gömbölyű popóját és fiatal testét, mely selyempuhaságu aranszőke hajjal volt diszítve.

— Ön tényleg csinos, kedvesem!

— Oh, nem olyan, mint Ön.

— Hiszen Ön alig látott engem.

Fotó „Mandel” Páris

— Mutassa meg a szépségeit mégegyszer!

— Szívesen.

A két asszony felemelt szoknyával állott egymással szemben, elnyelték egymást pillantásaikkal, de nem értek egymáshoz.

Alexandrinének szép sűrű fekete haja volt, melyből Balbyne nem tudta levenni a szemét, végre Alexandrine megfogta őt a legérzékenyebb helyen és így szólt:

— Fekete és szőke azért vannak, hogy összeharátkozzanak. Nem akarja, hogy összeérintsük a testünket?

Gyorsan engedelmeskedett Balbyne a felszólításnak és testüket összedörzsölve, mozgolódtak ide-oda.

— Ha legközelebb viszontlátjuk egymást, el fogjuk játszani Noe patriárka két galambját.

— Noé két?...

— Az én mellem ki fogja elégíteni a te kéjes vágyaidat és a tied az én bujaságomat fogja felüzleni.

— Hol van a lakásod?

— Az én intézetem Auteuil-ban van.

— Én pedig az Avenue du Trocaderon lakom.

— A nevelőnőd majd elvezet hozzám.

— Kérni fogom őt erre.

— Ő már megígérte nekem.

— Hogyan? Hiszen nem is beszéltetek egymással!

— Miközben ott megcsókolt, megígérte ezt, miként én is, mikor kezét csókoltam neki, megígértem, hogy mindig találni fog nálam egy férfi játszótársat.

— Ah!

III.

Hirtelen azonban megszűnt érintkezésük és Balbyne rémülten látott egy abbét bejönni, egy nagyon szép férfit, egy másik fekete ruhás férfit és Miss Blettownt kíséretében, akinek az arca sugárzott az örömtől.

Az abbé teljesen nyugodtan, mintha semmit sem látott volna, így szólt:

— Ez tehát az Ön fiatal tanítványa, Balbyne de Primetard kisasszony, nemde?

— Igen, abbé ur. Balbine, bemutatom neked Tisse abbé urat!

— Abbé ur! — mormolta Balbyne zavarodottan.

— Nem kell félnie gyermekem, mi azért vagyunk a földön, hogy az életet megkönnyítsük és nem

azért, hogy utálatossá tegyük, nem igaz, Balanier ur?

— Igen. Előrebocsájtva, ha örömeinkben istentelenek és hitetlenek nem vesznek részt, kedves abbém!

— Kedves barátnőim — folytatta az abbé — ez itten Belanier tanácsos ur, akinek az erkölcsé kifogástalan és aki jogos haraggal üldözi a szemérmétlenségeket, mely annyira el vannak terjedve utcáinkon. Ő belépett a mi egyesületünkbe, mert nálunk van a gyógyulás, mert mi tudjuk a földi kötelességeinket és érzéki vágyainkat mértékletesen kihasználni.

A szenátor meghajolt és pillantásai mint pillangók vándoroltak ide-oda a három asszony között, megpihenve végül Miss Blettownon, kinek sovány formái nem kevésbé látszottak tetszeni neki. Mint egy rendes szalonban helyet foglaltak és társalogni kezdtek bevezetésül azoknak az élvezeteknek, melyet mindegyikük titokban már annyira várt.

Végre így szólt Tissé abbé Balbynéhez:

— Az Ön nevelőnője, kedves gyermekem, tolmácsolta nálunk az Ön kívánságát, hogy jámbor egyesületünkhez csatlakozik. Engem nagyon boldoggá tesz ez a szándéka és ha Ön most ezen kedves barátok jelenlétében fenntartja szándékát, akkor csak be kell vezetnem. Még mindig kész erre?

— Mindig, abbé ur!

— Szép, nagyon szép! Szíveskedne akkor talán ide a szalon közepére állni?

Balbyne engedelmeskedett és Tisse abbé folytatta:

— Ön egy Voyeuse, azaz szereti, ha nézik és szeret nézni másokat, gyermekem. Mielőtt azonban látna, engednie kell, hogy Önt nézzék és mielőtt játszana, engedni, hogy Önnel játszanak. Megértette?

— Nagyon szeretném megérteni.

— Mutassa meg a combjait!

— Így?

— Szoknyáját nem emelte fel rendesen. Egészen a melléig emelje fel!

— Így?

— Igen. Maradjon így! Kedves tanácsosom, mit szól hozzá?

— Csodálatos! Csodálatos! Egy fiatal leány a sors legszebb ajándéka.

Buja szemekkel nézték hófehér

combjait és aranszőke haját.

— Nem fáradt még el, kisleány?

— Oh nem! Szeretném, ha egy kicsit játszanának velem.

— Türelem, türelem! Most hátul emelje fel a szoknyáját!

Milyen csinos!

— Az enyém nem olyan csinos, mint Alexandrine kisasszonyé.

— Dehogy nem! Gyakran megpacsskolták, míg kisleány volt?

— Kétszer vagy háromszor, nem gyakrabban.

— És mióta nagy leány?

— Oh, mióta Miss Blettown a nevelőnőm. talán már százszor is megverte a popómat.

— Igaz ez, Miss?

— Hát Ön talán nem tenné meg az én helyemben, ha ilyen szép gömbölyűségeket láthat?

— És Ön? Ön nem kapott a kicsikétől verést?

— Dehogy nem! A kicsike látni akarta és nem találta csunya.

— Az sohasem csunya, hiszen ezt tudnia kell.

— Az igaz!

— És az Önének, Miss, nem egy kedvelője van, akik szívesen megpacsckolgták, mikor úgy jobbra-balra dobálja.

— Aoah yes, jobbra és balra!

— Jól van, gyermekem! Engedje le a szoknyáját és vetkőzőn le!

— Levelkőzni?

— Az ördögbe is, igen! Az igazság meztelen és nekünk meg kell győződnünk, vajon Ön az igazság leánya-e? Bellanier, Ön rángatózik a lábaival. Egy kis türelmet, kedves barátom!

Miss Blettown segített Balbyne-nek a vetkőzésnél és mihelyt ez meztelen lett a harisnyáig és csipőig, Tisse abbé leleplezte magát és így szólt:

— Ez a dolog teszi a férfit, Balbyne! Ezen dolog által, mely neki a hatalmat adja, ő a föld királya és ura a nőknek. Akarja magát szolgálatában szentelni nézegetésben és játékban.

(Folyt. köv.)

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács-gyógyszertárában, Timișoara-Fabric, kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Madame 35 éves!

Irta: Arnstein Sándor, Arad

1.

Tekintettel arra hogy, a hőmérő mínusz tíz fokot mutatott, fogtam tehát viharezett korcsolyámat, miután elintéztem dolgaimat, tanulás, római, görögjog stb. mivel jógásznak készülök. De hogy készülök! Tartva mindig azt szem előtt: hogy csak az első tíz év nehéz az egyetemen. És elmentem városunk egy „előkelő” (csak ez az egy van, a ligeti tó jegén kívül) jégpályára, ahol a „színek, és a konturok pompásan domborodnak ki a ködös, hideg levegőből.” Rengeteg ember volt már kint. Hogy csak a javát említsem: ott volt a Vicza, az a magas, telt erotikusan mozgó figura. Ott volt a ... Baba, a Melinda... Ha ismernék őt... a kiérdemesült férfi-olvasók, azt az édesen sex appeal-os arcot, azt a vonagló, ideges testet...! Még a strandon mutattak be — oly isteni alakot még nem láttam. Menekülnöm kellett, mert a fürdőtrikóm majdnem elárult.

Képzelsenek el a szépszerelő olvasók egy magastermetű, arany-szőke, fiatal leányt. A fürdődressze oly rövid és kivágott volt, hogy nemhogy eltakart volna, de még jobban kiemelte a vérforraló formákat. Két kemény keblének bimbói majd átfurták fekete dresszét. A dereka karcsu és két meztelen, pompás combja, melyeket kreolosra sütött az öreg nap. Izmosak voltak és arany-szőke pihék csillantak meg rajta. Hátulról meg egyenesen őriítő volt Melinda. A trikó alig takarja be a mozgó, kéjes gömböket és szinte buján feszül, gyűrődik közéjük az a szövet.

A visszaemlékezés hatása alatt heves izgalom fogott el. Lehetetlen volt hozzájutnom, mert egész udvar vette körül. A komikus, a katonatiszt, egy idős öreg ur és egy pár fiatal korcsolyahiéna, akik a morzsákat szedték össze. Bementem tehát a melegedőbe. Itt egy középkorú, kb. harmincötéves elegáns hölgy megkért, hogy csatoljam föl a korcsolyáját.

A hölgyet ismertem valahonnan, de már nem emlékszem tisztán rá. Szép, érdekes arcú nő és művelt. Perfekt francia...!

Lehajoltam, ő felrakta a lábát,

ugy hogy egészen föl láthattam, a két telt, erős combjai közé... Selymes, bolyhos, meleg bugyi volt rajta, de az a puha, fehér, kékeres hus annyira felizgatott, hogy elvörösödtem és ahelyett hogy felcsavartam volna, visszafelé forgattam a kulcsot. Az asszony észrevette zavaromat és ideges kacagással hátradőlt.

— Gyönyörű lábai vannak asszonyom...

— Honnan tudja? Hiszen még nem látta?

— De igen! Éppen most volt alkalmam, de csak egy pillanatra. Miért olyan önző a bájaira?...

— Na, hogy ne legyen panasz, maga rossz fiu, várjon meg 8 órákor, mikor hazamegyek... De most várnak a barátnőim. Pá... Ernő? — Sándor! — válaszoltam boldogan. Tehát nyolc órákor. Kezeit csókolom!

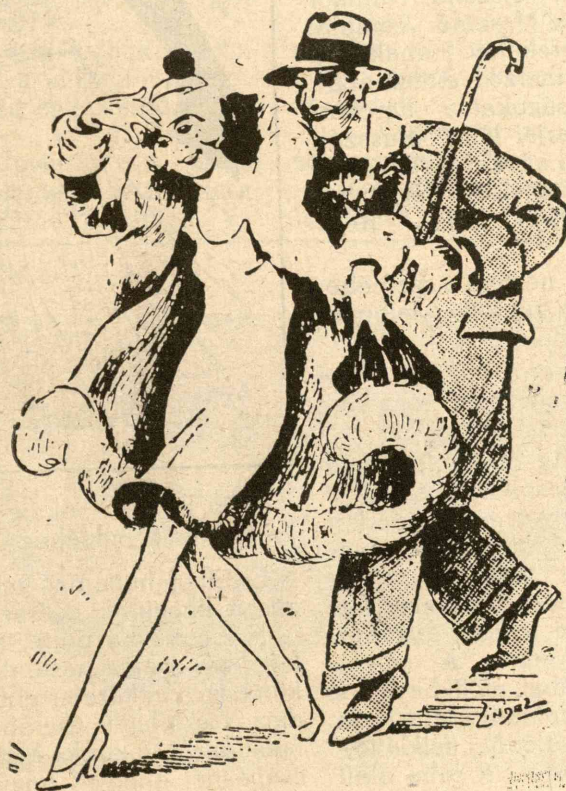
2.

Hideg, metsző szél fúj és én a park kijáratánál várok. Egy asszonyt. Ki tudja micsoda asszonyt! ... Egy ilyen érett nő, aki ismeri a szerelem minden perverz figuráit. Aki bizonyára olvasta a „Hindu erotikát” és a „Szép asszony naplóját” akinek íróideálja minden bizonnyal Bándor. És férfi ideálja Kürten Péter, vagy Matuska. Meglátjuk! Kihúztam magam, mert jött az asszony. Egyedül. Sietett, egyenesen hozzám jött és gyors, szaggatott hangon suttogta:

Menjen... gyorsan menjen el! Itt van a címem, jöjjön el holnap délután öt órákor hozzám!

— De asszonyom... — szoltam duzzogva...

— Csitt! Ezen most nem lehet változtatni drágám, majd holnap megmagyarázom. — És visszasu-

— Francia rajz —

hant. Dühösen nekivágtam a hónak. A hold kajánul nevetett rám: Holnap!... majd csak holnap.

3.

Csókra nyujtotta puha, meleg kezét. Karjai födellenek voltak és érzéki illat áradt ki belőle. Egyéb-ként teste egészen be volt bujtatva egy nehéz szövetrohába. Csak karjai világítottak ki belőle. A szobában duruzsolt a tűz. Kellemes meleg áradt szét. Ideális pásztor-óraidő.

A szobalány megterített és mi gyorsan enni kezdtünk. A nehéz, olajos ételek és a forró puncs még fokozta erotikus vágyunkat.

Alig hordta ki a csinos szobalány az edényeket, rögtön felugrottam és átöleltem. Hosszan megcsókoltam az ajkát. Engedte. Sőt... megtapogattam a testét, eleinte gyáván, majd ő vezette mohó kezeimet az édes erógén zónákra.

— Mondd Sanyi őszintén — kérdezte fojtott, suttogó hangon. — Mit gondolsz most rólam?... Ugye megvetsz? Azt gondolod: Ezután a nő után csak a kezemet kellett kinyujtanom... pedig ha ismernéd egy férfinélküli asszony vágyait, amint éjszaka, amikor más asszonyok feszülő combjai kemény férfiderekekát fonnak át a szenvedély viharzó extázisában és kéjes fáradságukat a harcban kifáradt férfi karjai közt alusszák ki... ha tudnád azokat a vágyakat, amik engem fűtenek... négy hónapja nem öleltem férfit... négy hónapja!

Megrendülve néztem a szemébe. Vadul magához rántott és felhuzta nehéz szövetroháját.

— Nézd, hát arra vagyok kárhoztatva, hogy éhezsek, hogy kol-duljam a kéjt?

Letérdeltem. Az ölébe furtam a fejemet és megcsókoltam azt a lüktető, forró helyet, mely minden vágyunk középpontja. Erre meg-inogtak a térdei, felszisszent és majdnem összeesett. Reszkető ke-zekkel bontottam le róla a ruhát. Ő is segített. Amikor a sulyos szövetrohadarab a lábai előtt hevert s szégyenlős mozdulattal lépett ki az erény e gyűrűjéből, felkiáltot-tam a meglepetéstől: a ruha alatt teljesen meztelen volt, csak egy araszn yi selyemnadrágocska volt rajta. És micsoda buja test... mi-csoda két érett, kemény mell, éreztem, hogy ünnepnap nekem ez a nő. Ez egy pirosbetűs nő.

Gyorsan vetkőztem én is Buja, kéjsóvár szemekkel nézte dagadó, kitornázott izmait.

Szemeim megakadtak az ágyon, amely egészen modern, alacsony volt és furcsa pózokat ígért. Az asszony elkapta pillantásomat, megsimogatta az arcomat, aztán lefeküdt. Ráborultam. Beszélni nem akartunk, de nem is tudtunk volna, mert ajkaink el voltak foglalva egymás becézésével. Kezeink szintén. Két kemény mellét csókoltam és összemorzsoltam a kemény bimbókat. Ettől egész megbolondult és szélvetette lábait, vastag fehér combjai vadul reszkettek, végigszántottam reszkető ajkaim-mal és fent megállapodtam.

Nem birta ki sokáig, felsikoltott és felhuzott magához.

Éreztem hullámozó melleit... lá-zasan lihegtünk, egészen beleakar-tunk egymásba bujni, azt akartuk, hogy ne csak a testünk, de a lel-künk is érintkezzen ebben a gran-diozus szerelmi csatában. Fárad-hatatlanok voltunk. Minden össze-csapásnál ahelyett hogy csökkent volna, még jobban fölviharzott a vágyunk. A szám sebes volt apró egérfogaitól. Testem teli volt piros és kék véraláfutásokkal és csipé-sekkel. Reggel megfürödtünk, utána bőséges reggeli.

És újra egymáshoz simultunk. Csodálkoztam, hogy ismét üzem-képes állapotban vagyok és oly hévvel támadtam, hogy az asszony hörgött és sikoltozott. Aztán keserű izt éreztem a számban, a fáradt-ságtól alig tudtam megállni a lá-bamon. Ránéztem az asszonyra... az asszonyra, aki kiszívta belőlem az életet és zörgővé tette a csont-jaimat és ahogy besütött a hideg téli, de azért áruló napfény, az asszony arca hasonlatos volt ama kiélt perditákhoz, úgy a harminc-negyven között. Nyaldosta az ajkait és vágyódva nézett rám. De én örültem, hogy végre mehetek.

— Mikor jössz el megint? — kérdezte. Ugye este eljössz! El kell jönnöd, mert meghalok a vágytól, oly isteni volt... nézdd! — szólt és kitakarta magát — nézdd a testemet, amikor rátűz a napfény, simogassál... gyere feküdj vissza édesem, érzem, ha most elmegy, akkor nem látalak többé.

Gyengén tiltakoztam és megcsókoltam a kezét. Könnyörögve nézett rám, erre megcsókoltam az ajkát, átfont meleg, puha karjaival és melléhez szorította a fejemet. Éreztem, hogy mellei puhán szétálltak. Ebben a pillanatban kopogtatás nélkül bejött a szobalány, egy névjegyet és egy csokor virágot hozott be. Az asszony rámnézett. Megértettem. Vettem a kalapomat.

— Anna gyorsan fürdőt! — szólt és kiugrott az ágyból.

Elbucsuztam.

— Szervusz édes, remélem, lát-lak még. ne arra menj ki, a másik ajtón. Viszontlátásra!

Kitámolyogtam és megálltam az ajtónál... Kölniviz fecskendő zaját hallottam, majd futólépéseket a fürdőszobába. Anna a szobalány rendbeszedte a gyűrött, izzadt ágyneműt. Majd mély férfihangot hal-lottam. Nemsokára az asszony csengő hangját... Most küldték ki a szobalányt... most... most vet-kézik a férfit, ágyropogást hallok... nyöszörgést... lihegést, mindent, mindent!

Lerohantam mint egy örült és tudtam, hogy ide többé be nem teszem a lábam. Madame 35 éves, a telhetetlen, a képmutató, a fe-hérmáju, akinek az ajtaja előtt sorba állanak az áldozatok. Nem. Nem kell! Isten Önnel! Emlékezni fogok kegyedre... és megtapogat-tam a harapásoktól sajgó tagjai-mat. És busan nekiindultam a hi-deg téli reggelnek. Már Justinianus törvényei jártak az eszembe.

Esetem a szüzzel a szekrény tetején

— Irta: L'homme qui rit —

Mult évben történt. Vendégségben voltam valahol, egy családnál. Délután öt óra lehetett, uzsonna után; az idő lassan mult. Már csináltam mindent, amit az ember ilyenkor csinálni szokott! sakkoztam a papával, udvaroltam önagyságának, áradoztam a nagymamának a Vittel vizjótékony hatásáról és már azon törtem a fejem, hogyan álljak odébb, mikor hirtelen nagy robajjal kinyílt az ajtó és mint egy pillangó, berepült a szobába Lotty, a család szemefénye. Egy tizenhét éves kislány volt ez a Lotty, egy fejlett, gusztusos, kis szüz; ennivaló, édes teremtes. Karcsu, hajlékony, csupa temperamentum.

Hamvas arca pirosasbarna a nap aranyától, szája olyan volt, mint a stylizált képeken: piros kis sziv. Ahogy lebiggyesztette és a szürke szemeivel nevetett hozzá, hát olyan volt, mint egy — mint egy — ilyen drága kis tizenhétéveske lehet. Fehér kis blúza sejtetni engedte szunynyadó, kerek keblecskéit, alul kis, buta szoknyába futott a ruha két édes kis térdéig, mesés-szépségű lábain hamuszín selyemharisnya feszült.

Mi ketten bizalmas viszonyban voltunk, de csak úgy, mint egy kis lány és egy nagy fiú. Semmi több. Szerelemről, ilyesmiről soha egy szó sem esett közöttünk... De hol is tartottam?... Igen... Berepült, mint egy pillangó és megállt előttem...

— Most el fogom magát rabolni apukáéktól — mondta nevetve. — Tudja, itt vannak nálam a gyerekek és nem tudjuk már, mit csináljunk. Már egy órája játszuk azt, hogy fekete, fehér, meg igen, meg nem. (így mondta: igen meg nem). Én azt proponáltam, hogy játszunk bujocskát, de nem akarnak, azt mondják, ez már nem való olyan nagyoknak, mint mi vagyunk. Ha maga is játszana, akkor biztosan jönnének! Apukáék majd nélkülözik a társaságát — jegyezte meg komolykásan. — Ez csak egy kivételes szivesség, tudja. No, jön?... Megteszi?... — és úgy nézett rám az őzike-szemeivel, hogy félre kellett tennem minden ellenkezést. Az öregur dohogott és rágyújtott obligát pipájára:

— Jó, hogy a nagymamát nem hívod sötétbe bujkálni...

De akkor már huzott kacagva kifelé...

II.

— Jöjjön, bujjunk együtt — mondta a sorsolás után. Nagy volt a lakás, az egész villában ők laktak. Átvezetett egy regiment naftalin-szagu szobán, míg végre az egyikben, a legutolsóban megállapodott. — Maradjunk itt — suttogta — ide be sem mernek jönni. Ez apa dolgozója...

— Felgyújtotta a villanyt, tényleg iroda volt. Egy íróasztal, egy Wertheim, egy bőrdívány két fotőjjel és egy hatalmas, szélés iratszekrény. Körülnézett pajkos, cinkoskodó mosollyal:

— Hová bujjunk — kérdezte tancstalanul. — Megvan! — kacagott — egy jó idea; felmászunk a szekrény tetejére!

— Hogy gondol ilyet? — adtam a szigorut — leesik és összetöri magát.

Rámnézett földresújtó pillantással.

— Gyáva! Biztosan maga fél! — És már gurította oda az egyik fotőjt.

— Sötétben nem tudunk feljutni. Hogy oltjuk el a villanyt? — próbáltam meg még egy utolsó ellenvetést.

Feleletre se méltatott. A fotőjre még egy széket tett, aztán elcsavarta a kapcsolót... Sötétség... Va-

lahol langyos Chopin-valcert játszott egy zongora, mint ahogy illik egy ilyen hangulatos novellához. Mint a homokszemek hulltak be a hangok.

— Gyujtson gyufát! — suttogta.

Mindenben követtem utasításait. Éreztem, hogy valahogy egy titkos összeesküvés létesült közöttünk és ebben az összeesküvésben csak ő diszponál. Előbb én másztam fel nyakcsigolyáim épségét veszélyeztetve, aztán neki segitettem. Ha tudtam volna, hogy egy ilyen duplán alpinista kirándulásban veszek magam részt, szögescipőben jöttem volna, esetleg egy-két csákánnyal. De hál' Isten már fent voltunk mind a ketten. A gyufa persze elaludt Ismét koromsötét. És álltunk ott a sötétben ketten, a szekrény tetején. Én és a szüz...

Percek multak el így némaságban. A zongora is elhallgatott. Nem hallottam mást, mint szaggatott lélegzését. Egyszerre, mikor legkevésebbé vártam, halkan, fojtottan megszólalt:

— Olyan jó... itt lenni... a sötétben...

— Igen, csak valamivel alacsonyabban lennénk — feleltem bárgyun, mikor hirtelen átkarolta a nyakamat:

— Csókoljon meg... egy szót se... csókoljon meg!

Időm sem volt felocsudni a meglepetéstől, már ajkamon éreztem

Eredeti felvétel

Fotó „Káviár”

puha, mohó kis száját. Lázasan szorítottam magamhoz és csókoltam. Visszacsókol. Aztán játékosan félrekapta a fejét, hogy rögtön újra összetapadjanak ajkaink. Nem tudom, talán ösztöne sugta neki, de még soha senki olyan rutinnal, olyan hozzáértéssel nem csókolt, mint ez a szűz kis Lotty, ott a szekrény tetején... Megint félrekapta a száját, aztán nyelvét lassan, kéjes lassúsággal számba csuszította és idegesen, türelmetlenül kereste vele nyelvemet, hogy aztán néhány incselkedő érintés után mindjárt kikapja ajkaim közül. Halkan, izgatottan felnevetett. Kapkodó szájaknak most már vad, akaratos csókban olvadtak össze, harapták, tépték egymást. Fogai, ezek a friss, nedves mandulák, apró, éles harapásaikkal kimondhatatlan gyönyörrel gyötörtek. Majdnem a végső mámor öntött el pusztán csókjaitól. Kimerülten abbahagytuk. Pihenni kellett, hiszen teljesen ki voltunk fulladva. Valamivel higgadtabb volt, mikor megszólalt:

— Oh... mért áll itt, mint egy érzékellen?... Tudom, a lelkiismerete... nem akar visszaélni... Oh... ilyenek... vágnak ránk... fülledt szűzekre... akik vagyunk... de titkolják... jók akarnak lenni... kemények... szilárdak erkölceikben... eleresztenek maguk mellett... mint a virágszirmot, amit sodor a szél... hogy aztán magunk hulljunk a lábaink elé... megszádlva, megperzselve ettől a széltől... Csak mennek... mennek mellettünk... azt hiszik, szentek vagyunk, akik talán a pokolba hullanánk egy forró érintéstől... Hát ezt akarjuk, ezt, a pokolba hullani... ahogy oda is vagyunk szánva... szűzek, mindannyian... de ez a pokol... az élet... a szerelem...! Ugye csodálkozik most, hogy így hall... ezek a szavak... nem gondolt volna ennyire nőnek... ennyi érzéssel, ennyi érett vágygal teli... a kölyköt, aki vagyok..., hogy honnan szedem én ezeket... e szavakat... de ezek bennem élnek... bennem... bennünk... a tizenhét évünkkel... bennünk, akik nem tudunk várni... ahogy forr és kavargó körülöttünk az élet... nem tudunk várni egy fehér és hideg nászágyra, amit ígérnek nekünk harangzugással és tömjénfüsttel... Én nem akarok érzékenykedni itt... ó, nem... sőt... könnyelmű és parázna... levegni minden finomkodást... hát né is csodálkozzon, hogy most más hangon fogok beszélni ez után a derengő nyafogás után... Hát ne

éljen vissza, de ha én akarom az más, ugye, akkor nyugodt a lelkiismerete, ha én akarom?...

Hogy milyen hatást tettek reám szavai, arról nem akarok beszélni most; túl hosszadalmas lennék. Csúpán a tényeket fogom elmondani.

Megfogta a kezemet és magához szorította.

— Most nyuljon be a bluzomba! Én akarom...

Nem kellett sokat biztatnia, hiszen minden idegszállammal a testéért reszkettem.

— Várjon, így nem jó — mondta, mikor kezeim tapogatódzva kutattak a szűk bluznyílás mögött. — Majd kikapcsolom.

Megijedtem: — Hátha mégis

ránknyitnak!

— Bezártam az ajtót — csókoltam belém a feleletet. — Várjon... a kombinét is... így, most előbujt mind a kettő...

Lihegve tapogattam meztelen, sima kis melleit. Melegen, gömbölyűn bujtak meg tenyeremben...

— Várjon... álljon a hátam mögé... úgy mind a két kezével játszhat velük...

Nem nagyon mozoghattam, mert egy vigyázatlan lépés és repülök lefelé. Háta mögé kerültem valahogy és hozzásimultam egész testemmel. Rettentő izgalom vett erőt rajtam, agyam zugott, szikrákat láttam a sötétségben. Öröngző gyöngédséggel, lázasan kezdtem játszani a mellein. Csiklandoztam, birizgáltam őket és

mikor hozzáértem ujjaimmal a két, csintalan, hegyes bimbócskához, mintha elektromos áram cikázott volna végig rajtam.

— Ugy... ugy... játszon... játsz velük — lihegte — csiklandozd... fog az ujjaid közé...

Majd tenyereimet alájuk csuszítottam és emelgetve szorongattam a két buja keblecskét, aztán külön-külön minden ujjammal végigsiklottam rajtuk; Hogy pihegtek, amint fuldokolva kapkodott lélegzetért. Teste megrándult és kéjesen dörzsölődött hozzám.

Óvatosan megfordítottam, hogy számmal még bolondítóbb játékot üzzek. Körülcsókoltam, körülizleltem az egyik keblecskét nyelvemmel mindig szűkebb körben, végül számba vettem és kóstolgatni kezdtem a remegő, meredt kis bimbót.

Vad extázisban szorított magához. Szünetet tartottam, mert így állva ez a játék, amilyen fenséges, olyan fárasztó volt: féloldalt kellett állnom, lehajtott fejjel, hogy szájjammal hozzáférhessek.

— Nem... hagyd... ne folytassuk... — suttogta — én mást akarok... Én azt akarom... azt...

Tébolýitón, örültem vágytam a testére és nem is lepődtem meg ezek után.

— Jöjj — mondtam — majd lesegítlek! — és gyufát akartam gyújtani.

— Nem! Én itt akarom...

— De hát ne legyen csacsi! — magáztam megint — Azt itt nem lehet... — Megborzongtam a türelmetlen vágytól; Jöjjön menjünk le...

Meg sem mozdult:

— Nem. Azt akarom, hogy itt... Elképedtem; Mi ez?! Perverzitás?! Vagy micsoda?: Auszgetippelt a szekrény tetején! — De hát miért? — álmélkodtam. — Nem tudom megérteni. Azt nem lehet itt... micsoda fantasztikum... no gyerünk már le... gyerünk... lent van a jó, széles divány...

Felnevetett:

— Hogyisne! Éppen azt nem akarom! A Klárit, meg a Mádyt, meg a többiek mind diványon megágyon, meg szőnyegen... Én mindenben kiválok közülük, ezt se akarom úgy, mint ők... Vagy itt... vagy sehol. Punktum!...

Ez ahogy úgy mondjam — hidegvérű megfontoltság megdöbbenett. Láttam, hogy itt a szégyenkezésnek helye nincs, hát definiálni kezdtem a dolgot szermérmellen részletességgel, talán így sikerül el-

téritenem ettől a meglehetősen bizzar szándékától.

— Nézd — mondtam — ne légy hát olyan csacsi, lásd be, szűz vagy; ez lehetetlen, csak így... Ehhez hely kell, mint mindenhez e földön. Lenn van a jó, széles dívány, mennyivel kényelmesebb lesz ott, milyen remek lesz, meglátod! Szépen hanyatt fekszel rajta, kényelmesen és...

No gyere, meglátod milyen jó lesz.

— Ilyen sablonosan? Jusst se...! Azt akarom, hogy megpukkadjanak a lányok! És itt sokkal érdekesebb, ez olyan rejtelmes így!

Láttam, hogy meg kell adnom magam, különben is alig birtam már. Bántam is, akárhogy... akár egy kémény tetején is. Mégis úgy álltam ott, én, a tizenhárompróbás férfi, mint az a bizonyos számár a szekrény tetején, akarom lihegni: a hegyen... Nem tudtam elképzelni, hogy helyezkedjünk el. Csak nem lehet végigfeküdni ezen a keskeny helyen, amit — bár nem láthattam — de tudtam, hogy vastagon lep be a por is. — Hogy csináljuk — kérdeztem bambán és remegve átöleltem. Nyugodtan válaszolt:

— Ó, még ezen is gondolkodni kell? És a legyenek... azok a levegőben...! (Volt kedve humorizálni.) Várjunk csak — mondta fontoskodón, mint egy kis bölcs. — Megvan! Egyszerűen nekitámaszkodom a falnak... és úgy...

— Gondolod, hogy lehet? — próbáltam meg még egy ellenvetést.

— Értsd meg, nagyon nehéz lesz... — Ó, olvastam én eleget erről. Majd segíteni fogok, úgy fogok állni, hogy menni fog. Egy jajszót, annyit se fogsz hallani tőlem. — Szájon csókolt. — Csak te is legyél majd ügyes... Oh, azért olyan izgatott vagyok... olyan... olyan... állj odébb...

Hallottam, amint felhuzta szoknyáját, aztán megfogta kezemet és lábaihoz vonta.

— Milyenek a combjaim? — kérdezte és a hangjából hiuság csengett... Kezeim éhesen kaptak be lábai közé, ott, ahol a harisnya véget ért s mikor először érintettem meg a forró, sima húst, izgatott sóhaj szakadt fel mind a kettőnkől... Mindig feljebb tapogattam a lusta, meztelen combokat, tenyeremmel simogatón csusztram felfelé s éreztem, hogyan szélesednek, hogyan teljesülnek be izletes, mámorért reszkető combokká... Már egész szélütükben simogattam őket, balke-

zemmel egyik mellét kapva át, nyelveink pedig tüzesen cirógatták egymást... (A száj, a mellék és a combok: a legnagyobb szerűbb harmonia) Arcomba szökött a vér, ahogy tovább haladtam úde, perzselő bőrén és... és követelődző ujjaim már turkálva igyekeztek bejutni a szoros kis nadrág mögé... Hangosan lihegtünk...

— Na... ne tépd le — fuldokolta — ugyis levettem... Hallottam két kapocs pattanását, aztán suttogó hangját...

— Felhuzom a kombinét is... így... most már... lehet; semmi sincsen ott...

...és a következő pillanatban ujjaim már ott játszadoztak... Részegek voltunk a gyönyörtől... Kéjesen gügyögött.

— Óh... olyan jó... engedde te is...

Meg se várta, hogy segítek neki, türelmetlenül kereste meg, ami után vágyódott. Meglepetten sóhajtott fel, aztán rögtön szorgalmas játékba fogott... A szférák zenéjét hallottam, de mivel féltem, hogy ebből baj lesz, gyöngéden eltoltam magamtól, térdre ereszkedtem és csókolni keztem jlatos testét, mely lüktetve vonaglott csókjaim alatt.

— Oh — suttogott levegőért kapkodva — hagyd abba... megőrülök... ez... valami földöntuli élvezet... oh... úgy dobog a szívem... Ne, ne... sietnünk kell... föl fog tűnni, hogy hol vagyunk... csináljuk most már azt... azt, ahogy mondtam... így... háttal a falnak támaszkodom... most gyere... — és már meg is tette... Fel akartam huzni szoknyáját, ami most, hogy elengedte, újra visszahullott térdre.

— Majd én... — háritotta el — le lehet gombolni...

Egy pillanat alatt lábaihoz esett. Végigcsókoltam, végigfaltam a testét lábfejétől egészen fel... aztán gyorsan szabaddá tettem magam s fel-

készültem a nagy összecsapásra... Lassan hozzádőltem...

— Így... jól állok? — kérdezte, hátával lejjebb csuszva. — Most! — mondta elfuló hangon... Égtünk... Lángoltunk... Ő vonaglott, én lassan... próbálkozva.. haladtam előre... kiméletesen... Egy erőteljesebb mozdulatra felszisszent. Megálltam. Hő-rögve vártunk.

— Fáj... nagyon? — kérdeztem. — Nem baj... nem kell sajnálnod... — turbékolta bágyadtan... — akarom... csak csináld tovább... majd jobban elhelyezkedem...

S vigyázva, hogy az eddig elért eredmény ne vesszen kárba, átfogott térdeivel... majd még előbbre ereszkedett, úgy, hogy most már tényleg egyenesben voltam...

És folytattuk... Pompásan segített... ringó, hullámzó mozgással... térdben megcsuklott... ölelő karjaival magához préselt...

Robogó vágyam minden hevével estem most neki... mikor hirtelen hozzámfeszült kétségbeesett öleléssel... és akadozó... hosszú, fájdalmas sóhaj hagyta el ajkait... és karjaimban... hozzám fonódva... már egy asszony kigyózó teste vonaglott...

Rajtam pedig átzsongott az örjítő, kéjes zsibbadás...

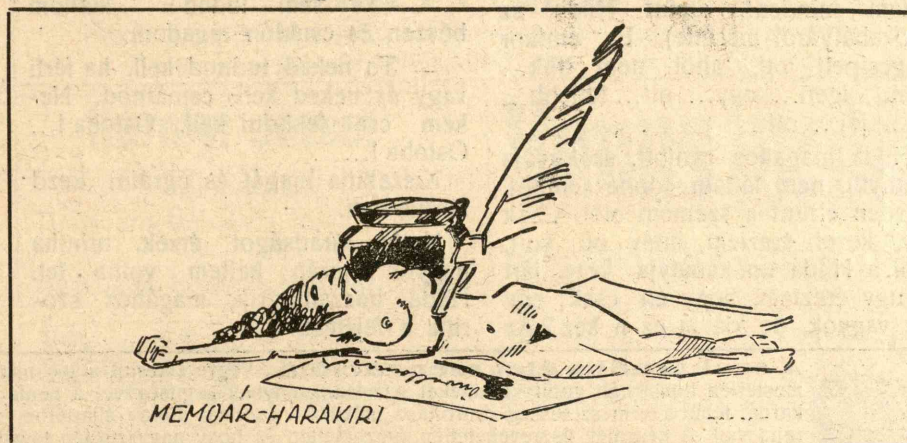
III.

...Ott tartottak vacsorára is.

— Fiam — szólalt meg az öregur a háziasszonyhoz fordulva, mikor behozták a sajtot, — már régen akartam mondani... el kéne adni ott a dolgozóban azt az öreg iratszekrényt... Veszek majd egy modern amerikait... micsoda célt szolgáljon egy ilyen hatalmas, régimódi butor?

IV.

Lopva Lottyra néztem s a torkomon megakadt egy jókora darab Camembert.

A titok

— Irta: ERNST GLAESER —

III.

— Unokabátyám, tudod, aki Heidelbergben orvostanhallgató, elárulta nekem a nagy titkot. Elmondott leplezetlenül mindent, amiről, ha a nagyok között szó esik, nekünk ki kell menni a szobából. Tudom, hogy lesz a gyerek. Egy férfi meg egy nő csak le kell feküdjenek az ágyba. És kilenc hónapra rá itt a gyerek.

— Mi köze a titokhoz a gyerekeknek? — kérdeztem halkan.

— Hilda vihog:

— Hisz a titokból lesznek a gyerekek!

Hilda unokabátyja még azt is elmesélte, hogy nem mindig lesz gyerek, ha nem akarják. A házasság emberek minden héten így csinálnak és mégis alig van háromnál több gyermekük. Csak a szegény embernek van sok gyermeke, mert a szegények buták.

— Tovább! — mondom. — Hilda, tovább!

Hilda szorosan rajtam fekszik, sóhajtozik úgy, hogy azt hiszem sir.

— Aztán tudod az unokabátyámmal egyszer én is lefeküdtem a földre, úgy mint most. Átölelt... így ni... és kezével megfogta a térdemet... (igen, éppen így) És kezével följebb ment... (Igen odáig) És szája egész közel ért a fülemhez és megharapta a cimpámat. (Én is megharapom) — nem fájt akkor sem és most sem, csak olyan furcsán bizsergett tőle a bőröm... Aztán mondta, hogy ne féljek, nagyon óvatos lesz és én egy csöppet se féltem, amikor a szoknyám alatt följebb is csiklandozni kezdett. (Ugy tettem mindent, amint Hilda az unokabátyáról mesélte). És amikor megcsipett ott, ahol nem illik... igen... igen... úgy... ott... följebb... ott... jaj... ott...

Hilda magához rántott, szoknyája szétnyílt, nem láttam többé semmit, minden eltűnt a szemem elől. Csak egy kezét éreztem, mely ott volt, ahol a Hilda unokabátyja keze járt és úgy éreztem, hogy én csak egy kéz vagyok, de kié is ez a kéz? Az

enyém? A Hilda unokabátyáé? Vagy mindkettőnké?

— Tovább! — kiáltottam.

Hilda így szólt igen halkan:

— Oh, mily jó ott a kezéd... Hadd ott... Hadd ott... Még jobb, mintha a magamét teszem oda.

És nagyokat sóhajtott.

— A titok! — ordítom. — A titok!

Hilda karját érzem a nyakamon.

— Szeretsz? — kérdi.

— A titok!

Gyöngéden arcomhoz szorítja az arcát.

— Nem tudom.

— Hilda!

Elengedem. Arcom a földön, a fűszálak a fogam között.

— Hát nem tudod? — kiáltom.

— Nem!... feleli Hilda és feláll.

— Mert, amikor idáig ért az unokabátyám, az apám vacsorázni hívott. Sokáig feküdtem szótlanul. Tehát Hilda is hazudott.

— Érzem, hogy hozzámsimul.

— De neked tudnod kell, te mégis férfi vagy. Mutasd meg!

Meg sem moccanok Hilda rám ül és azt mondja:

— Neked szívesen megengedem, hogy megmutasd, hisz te vagy a szerelmem.

— Oh, Hilda — felelem — én sem tudom. Tőled szerettem volna megtudni.

Hilda összecsapja a kezét. Nevet.

— Te buta! Te buta! — kacag és meghúzza az orromat. — Te hengegő fráter.

Hirtelen talpraugrom.

— Te sem tudod! — kiáltom böszön és csuklón ragadom.

— Te neked tudnod kell, ha férfi vagy és neked kell csinálnod. Nekem csak feküdni kell. Ostoba!... Ostoba!...

Kiszakítja magát és ugrálni kezd körülöttem.

Nagy fáradságot érzek, mintha nagyon korán keltem volna fel. Hilda hozzámugrik, magához szorítja a fejemet!

— Augusztusban eljön az unokabátyám és akkor majd tudni fogom... Igen, augusztusban...

— Ó, mondom és érzem, hogy mindjárt sirni fogok — ő sem tudja. Különben senki sem tud semmit... Mindenki hazudik...

És anélkül, hogy kezét adtam volna neki, átmegyek a kerten és a kapun, ki az udvarra.

Itt megfog Hilda. Igen vidám.

— Mit? — mondja. — Hogy az unokabátyám ne tudná? Hisz épp ezt tanulja. Igen is, ő tudományosan kiképzti magát. Na? Hát igenis! Te csak irigykedsz, amiért te nem tudod! Te csak a bugyimat tudod elszakítani...

Ezzel bezárta a kaput. Hallottam, amint dalolva futott fel a lépcsőn.

BOSZÁK ALBERT

műköszörtis. Temesvár IV. Bem u. 30.
Vállalja ollók, borotvák, kések szakszerű köszörlését. — Solingeni acél-
árak raktáron. (30)

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső ucca
Elsőrangú víz és vasondolás
Férfi és női manikűr

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara Józsefváros, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 52

A szexuális élet szenzációja. Végre sikerült a technika csodás előretörésének, olyan finom és mesterien konstruált gumi készüléket gyártani, melynek segítségével a penis — anélkül, hogy azt a gumikészülék takarná, tehát a természetesség csorbitása nélkül — azonnal merev állapotba jut és marad mindaddig, míg a készülék rajta van. A készülék észrevehetetlen, érezhetetlen és hogy nagyszertűen bevált, erre vonatkozó kétségtelen bizonyítékokat fog találni prospektusunkban, melyet 30 lei román, vagy bármely állam ennek megfelelő póstabélyege ellenében diskretnen bérmentve küld: **Gumi Export, Budapest**, Népszínház ucca 13. K.
Párisban, Bécsben, Berlinben és minden világvárosban a legelőkelőbb gyógyszertárakban kapható.

**MINDEN HÁZNÁL
LEGYEN**

HA NINCSE - AKKOR VEGYEN!

WALTRICH
női és férfi fodrász
Timișoara, Gyárváros, Fő ucca,
Kossuth tér 1. sz.
Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhulám stb. (13)
Nőknek külön bejárat egy Fő-
uccai, mint a Kossuth téri ol-
dalon. — Szolid árak

PODRÁTZKY

**Műbutorkárpitos, spe-
ciális bőrbutorok**
TIMIȘOARA II, Iskola-utca 10
Telefon 206. (31-4)

Haját csakis „**Nicopon**”-nal, az ideális folyékony kátrány-
samponnal mossa; megakadályozza a hajhullást és korpaképző-
dést. (orvosilag ajánlva). Próbáitve 20.— Lei többszöri mosás
részére. [32/3]

Szép, fiatal és üde arcbőrnek örvendenek azon
hölgyek, akik „**de Beauté**” (szépitő) különlegességeket
használnak; „**de Beauté**” szappan 25.—, „**de Beauté**” arckrém
(zsíros arcbőr részére) 35.—, (száraz arcbőr részére) 45.—,
ránckok ellen 55.—, massage-krém 55.—, mitesserek ellen 55.—
Lei; „**de Beauté**” puder 15.—, 50.— Lei. Főlerakat „**NICO**”
Laboratorium, Timișoara, Dózsa tér 4. — Kérjen utasítást arc-
szépségápolásról és testápolásról ingyen és bérmentve. —
Képviselők magas rabatt mellett felvételnek.

I G I E N A

fest, mos, tisztít

Parfumeria Kertész Lajos Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.
Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere-
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

MAJTHENYI KÁROLY vizvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vizvezeték, csatornázás és villanszerelés, házi telefon és gáz-
kályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Speciális szemüvegek

orvosi rendeletre is, órák, ékszerek, látsze-
részeti cikkek és azok szakszerű javítása.
Versenyképes, olcsó árak. — Alapította ott 1908.

„**Elvetia**” VADÁSZ EMIL Timișoara II. Fő-ucca 5/36.

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásnál

Timișoara, I Str. Primăriei 8

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárváros

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-
ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Dolly krém
puder
szépitőviz

Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerháza
Timișoara, III. Dózsa és
Pósta ucca sarkán

Venus fürdő

régebben Császárfürdő

Villamos megálló

Nyitva reggel 7-től este 11-ig

Állandó gyógyfürdők

— Kádfürdő 20 lei —

A tulajdonos

7. sz. keresztrejtvény

1 A	2 N	3 O	4 K					5		6		7		8 A	9 T
10 K	O		E											11 L	O
12 O	i		P											13 L	T
14 S	C			15 O	H									16 i	i
17 O	O		18 M											19 T	N
20 J	M		E				21 F		22 i	23 K		24 A		25 J	A
26 A	B	27 i	M	28 D	O	J	U	29 K	S	Z	30 O	P	A	31 S	A
32 H	O	B	O	R	T		33 L	A	K	K	U	K	R	A	F
	K		34 R	i				4				35 H	A		
36 O	K		A					i				37 A	D	O	R
39 S	O		40 N	N				T			41	L	A		42 K
43 O	Z	E	D	i				K				44 O	S	Z	A
45 K	T		46 U	N				A				47 T	A		48 T

Vízszintes

1. Sok férfi szereti csókolgatni ezt (két szó, névelővel)
10. Építési anyag
11. Házi állat
12. Juh — románul
13. Lét mássalhangzói
14. Vissza: kettős mássalhangzó
15. Vissza: Téli csapadék
16. Egyforma n agánhangzók
17. Egyforma magánhangzók
19. Benne A-val: ilyen anyag van az iskolában
20. A legnagyobb magyar regényíró monogramja.
22. Igevégződés
24. Részvénytársaság rövidítése — németül
25. Német igen
26. Sok nő nem bírja ki ezt (ké szó névelővel)
32. Esztelenség, szeszély más szóval
33. Vissza: Ezzel hatnak legjobban a férfiak a nőkre (névelővel)
34. Zs vel gabona

35 Feltételes kötőszó

36. Vissza: Magyar külügyminiszter
37. Vissza: Szellemi munkás munkahelye (főlős ék)
39. Benne Z-vel takács teszi
40. Névtelen adakozó
41. ...nus. Lovasság a volt Monarchiában
42. Az első testvérgyilkos mássalhangzói
43. Vissza: Ha hatóságtól kapsz ilyet, menned kell
44. Benne K vel férfinév
45. Benne U val vizet merítünk belőle
46. Egy — franciául
47. Keltőzve bányaváros
48. Személyes névmás

Függőleges

1. Vissza: T vel a végén tengeren sok veszedelem fenyegeti őket
2. A férfiak legkedvesebb fekvőhelye (három szó)
3. Falon lóg
4. Olyan emberre mondják, aki

már csak árnyéka önmagának (végső betű hiány)

5. Ola val a végén idejárnak a zsidó gyermekek
6. Kocsis kezében láthatod
7. Akkor beszélnek róla, ha a Bodrog kiárad
8. Szerelmi pihenő közben ezt csinálja a nő a férfinak (két szó)
9. Vissza: Iskolásgyermeknek tisztelniük kell (névelővel)
18. M-mel a végén emlékirat, közhasználatu idegen szóval
21. Dul ikerszava
23. Kezek mássalhangzói
24. Benne O-val: Tiszta háziaszszony leszedi a falról (névelővel)
27. Hiba közepe
28. G vel a végén revolver
29. Madarat tartanak benne
30. Tojás — románul
31. Perzsa uralkodó (fon)
36. Vissza: Marhák szeretik nyalogatni
38. Kereszt felirat

Megfejtéshez elegendő a vízszintes 1, 26, 32 és 33 valamint a függőleges 2, 7 és 8 sorok beküldése.

Gál Manó könyvnyomdája Lugoj (Lapkiadótlajd. S. Papp)